

Hondsreck

Von Heinrich Nesbäch, Buchholtwelmen

Op dä Rhin, dor süt mej döcks vöhl Scheep,
Wöck läg, wöck schwor van Laste,
Van lsererz, van Karn van Steen,
On groote Kohlekaste.
On wöcke sind mät Holt bepack
Bes bowen an de Raje.
Doch wat noch lang nit jeder wett:
Wöck häbben „Hondsreck“ laje.
Na nuj – denn let doch op de Stroot,
Wat sall mej dormät maaken? –
Dor gärw mej mät dat feinste Lär
Vör allerfeinste Saaken.
Doch kömt heij üt dat Morgenland,
Wor weld de Hönd römloope,
Dor sammeln öm de ärme Lüj
On scheepswis düt mejöm koope.
Dorvan had Jann noch nie wat hört,
Et wor vör lange Johre,
Duj sej in 'nen Heubau an dä Rhin
So rech an't werke wohre.
Duj kohm en Scheep – so'n Holländer –
Ganz dech vörbej geschoote,
So dech an Land, mej koß ganz gut,
Ös met den Scheeper proote.
Jann riep: „Wat höbt gej dor gelaaje?“
Dä Scheeper dej't nit höre,
On duj heij grad dat Segel sat,
Liet heij sech gar nit störe.
Jann bröllden dör dij hoole Händ,
Et klong wij Donnerrolle:
Wat sej gelaajen, af sej dat
Om gar nit säggen wolle?
„Honsköttel!“ riep dä Scheeper drob,
„Dun et mär nit vergäten!“
Drob seij ons Jann: „Verwahr't mär gut,
Dann häs ock wat te fräten!“

